DECYZJA TRYBUNAŁU
(specjalna izba przewidziana w art. 123b regulaminu Trybunału)

z dnia 24 czerwca 2009 r.

W sprawie C-197/09 RX

mającej za przedmiot wniosek o poddanie orzeczenia Sądu Pierwszej Instancji wyjątkowej procedurze ponownego rozpoznania złożony przez pierwszego rzecznika generalnego na podstawie art. 62 statutu Trybunału Sprawiedliwości w dniu 4 czerwca 2009 r.

TRYBUNAŁ
(specjalna izba przewidziana w art. 123b regulaminu Trybunału),

w składzie V. Skouris, prezes, P. Jann, C.W.A. Timmermans, A. Rosas i K. Lenaerts (sprawozdawca), prezesi izb,

uwzględniając art. 225 ust. 2 akapit 2 WE,

uwzględniając art. 62 statutu Trybunału Sprawiedliwości,

uwzględniając wniosek pierwszego rzecznika generalnego E. Sharpston,

wydaje następującą

Decyzję

1 Wniosek o poddanie orzeczenia wyjątkowej procedurze ponownego rozpoznania złożony przez pierwszego rzecznika generalnego dotyczy wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (izba odwoławcza) z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie T-12/08 P M przeciwko EMEA, zwanego dalej „wyrokiem z dnia 6 maja 2009 r.", na mocy którego sąd ten, po pierwsze, uchylił postanowienie Sądu do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej (pierwsza izba) z dnia 19 października 2007 r. w sprawie F-23/07 M przeciwko EMEA oraz stwierdził nieważność decyzji Europejskiej Agencji Leków (EMEA) z dnia 25 października 2006 r. oddalającej wniosek M z dnia 8 sierpnia 2006 r. o zwołanie komitetu ds. inwalidztwa w jego sprawie, zwanej dalej „decyzją z dnia 25 października 2006 r.", i po drugie, zasądził od EMEA zadośćuczynienie w wysokości 3000 EUR na rzecz skarżącego.

Okoliczności leżące u podstaw sprawy

2 Z wyroku z dnia 6 maja 2009 r. wynika, że M, członek personelu tymczasowego, który rozpoczął służbę w EMEA w październiku 1996 r., uległ wypadkowi przy pracy w marcu 2005 r. i od tamtego czasu przebywa na zwolnieniu chorobowym. Jego umowa o pracę z EMEA wygasła w dniu 15 października 2006 r.

3 W dniu 17 lutego 2006 r. M złożył wniosek o zwołanie komitetu ds. inwalidztwa, czego EMEA odmówiła pismem z dnia 31 marca 2006 r.

4 W dniu 3 lipca 2006 r. M wniósł zażalenie na tę odmowę, które zostało oddalone decyzją z dnia 25 października 2006 r.

5 W międzyczasie M złożył w dniu 8 sierpnia 2006 r. ponowny wniosek o zwołanie komitetu ds. inwalidztwa, dołączając do niego orzeczenie lekarskie sporządzone przez lekarza W.

6 Pismem z dnia 29 listopada 2006 r. EMEA powiadomiła M, że wniosek ten nie może zostać rozpatrzony jako nowy wniosek w rozumieniu art. 59 ust. 4 regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich i że w konsekwencji należy go oddalić z tych samych powodów, które zostały przedstawione w decyzji z dnia 25 października 2006 r.

7 Pismem z dnia 25 stycznia 2007 r. M złożył zażalenie, wnosząc o cofnięcie decyzji z dnia 25 października 2006 r. w zakresie, w jakim oddalono w niej jego wniosek z dnia 8 sierpnia 2006 r. Następnego dnia skierował ponadto do EMEA wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie z tytułu poniesionej szkody i doznanej krzywdy.

8 Pismem z dnia 31 stycznia 2007 r. EMEA oddaliła to zażalenie i ten wniosek.

9 W dniu 19 marca 2007 r. M wniósł do Sądu do spraw Służby Publicznej skargę zmierzającą, po pierwsze, do stwierdzenia nieważności decyzji z dnia 25 października 2006 r., a po drugie, do zasądzenia od EMEA kwoty 100 000 EUR tytułem odszkodowania i zadośćuczynienia za niezgodne z prawem działanie administracji.

10 W następstwie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez EMEA Sąd do spraw Służby Publicznej ww. postanowieniem w sprawie M przeciwko EMEA odrzucił skargę jako niedopuszczalną w odniesieniu zarówno do żądań stwierdzenia nieważności, jak i żądań o odszkodowanie i zadośćuczynienie. W szczególności uznał, że żądania skierowane przeciwko decyzji z dnia 25 października 2006 r., w zakresie w jakim w decyzji tej oddalono wniosek M z dnia 8 sierpnia 2006 r., były niedopuszczalne, uzasadniając, że wspomnianą decyzję należy rozumieć jako decyzję będącą jedynie potwierdzeniem decyzji zawartej w piśmie EMEA z dnia 31 marca 2006 r.

11 W następstwie odwołania wniesionego przez M od tego postanowienia Sąd Pierwszej Instancji w wyroku z dnia 6 maja 2009 r. uchylił to postanowienie, uznając, że narusza ono prawo poprzez orzeczenie, że żądania stwierdzenia nieważności i żądania o odszkodowanie i zadośćuczynienie są niedopuszczalne.

12 Uznając, że stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie, Sąd Pierwszej Instancji następnie między innymi orzekł, że żądania M o odszkodowanie i zadośćuczynienie są dopuszczalne. W odniesieniu do istoty sprawy Sąd zasądził od EMEA zadośćuczynienie w wysokości 3000 EUR z tytułu krzywdy doznanej przez M.

Ocena

13 Należy stwierdzić, że w niniejszym przypadku kwestia incydentalna w rozumieniu art. 114 regulaminu Sądu Pierwszej Instancji — stosującym się wówczas do Sądu do spraw Służby Publicznej — którą stanowił zarzut niedopuszczalności podniesiony przez EMEA przed Sądem do spraw Służby Publicznej, miała ten skutek, że kwestie roztrząsane w pierwszej instancji przed tym sądem i dokonana przez niego ocena dotyczyły wyłącznie kwestii dopuszczalności skargi wniesionej przez M i leżących u jej podstawy żądań.

14 W takich okolicznościach żądania odszkodowawcze zgłoszone przez M w szczególności w celu uzyskania zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie były roztrząsane pisemnie ani nawet ustnie na zasadzie kontradyktoryjnej przed Sądem do spraw Służby Publicznej. Ponadto żądania te nie były przedmiotem oceny i orzeczenia co do istoty sprawy tego sądu.

15 Poza tym z pism procesowych złożonych przez strony w ramach postępowania odwoławczego przed Sądem Pierwszej Instancji nie wynika, że te same żądania co do istoty były przed nim roztrząsane na zasadzie kontradyktoryjnej, zanim orzekając co do zasadności wniesionego przez M żądania o zadośćuczynienie za krzywdę, postanowił on zasądzić na jego rzecz od EMEA zadośćuczynienie w wysokości 3000 EUR z tytułu doznanej krzywdy. Ponadto ani protokół z rozprawy, która odbyła się w dniu 23 stycznia 2009 r. przed Sądem Pierwszej Instancji, ani wyrok z dnia 6 maja 2009 r. nie wskazują, czy zasadność tego żądania, a w szczególności dokładny zakres prawa M do zadośćuczynienia za krzywdę zostały omówione w toku wspomnianej rozprawy.

16 Wynika z tego, że w wyroku z dnia 6 maja 2009 r. Sąd Pierwszej Instancji co do zasady dopuścił częściowo żądanie o zadośćuczynienie z tytułu krzywdy doznanej przez M, podczas gdy, po pierwsze, kwestia proceduralna wynikła przed Sądem do spraw Służby Publicznej uniemożliwiła pisemne lub ustne roztrząsanie przed nim na zasadzie kontradyktoryjnej istoty sprawy i, po drugie, nie wydaje się, że takie roztrząsanie miało miejsce przed Sądem Pierwszej Instancji.

17 W tych okolicznościach należy stwierdzić, że zachodzi poważne ryzyko naruszenia jedności lub spójności prawa wspólnotowego, jako że w wyroku z dnia 6 maja 2009 r. orzeczono co do istoty w przedmiocie żądania o zadośćuczynienie z tytułu krzywdy doznanej przez M.

18 Z tego względu należy poddać wyrok z dnia 6 maja 2009 r. wyjątkowej procedurze ponownego rozpoznania.

19 W tym względzie należy, po pierwsze, zbadać, co powinno się rozumieć przez stwierdzenie „stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie" w rozumieniu art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 13 ust. 1 załącznika do statutu, gdy przed sądem rozpoznającym sprawę w pierwszej instancji — w niniejszym przypadku Sądem do spraw Służby Publicznej — strona pozwana wniosła o rozstrzygnięcie przez ten sąd zarzutu niedopuszczalności bez rozpatrywania istoty sprawy, a sąd odwoławczy — w niniejszym przypadku Sąd Pierwszej Instancji — uchyla postanowienie sądu rozpoznającego sprawę w pierwszej instancji uwzględniające wspomniany zarzut niedopuszczalności.

20 Po drugie, należy zbadać, czy okoliczność, że po uchyleniu wspomnianego postanowienia i orzeczeniu o dopuszczalności skargi, a w szczególności żądań o odszkodowanie i zadośćuczynienie leżących u jej podstaw, sąd odwoławczy — w niniejszym przypadku Sąd Pierwszej Instancji — orzeka co do istoty w sprawie żądania o zadośćuczynienie z tytułu krzywdy doznanej przez skarżącego, gdy kwestia ta nie była w ogóle pisemnie ani ustnie roztrząsana na zasadzie kontradyktoryjnej przed sądem rozpoznającym sprawę w pierwszej instancji — w niniejszym przypadku Sądem do spraw Służby Publicznej — i nie wydaje się, by takie roztrząsanie miało miejsce przed sądem odwoławczym, stanowi naruszenie wymogów związanych z prawem do rzetelnego procesu sądowego, w szczególności wymogu dotyczącego przestrzegania prawa do obrony.

21 Po trzecie, w razie gdyby trzeba było stwierdzić, że wyrok z dnia 6 maja 2009 r. narusza art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz art. 13 ust. 1 załącznika do statutu lub naruszył wymogi związane z prawem do rzetelnego procesu sądowego, w szczególności wymóg dotyczący przestrzegania prawa do obrony, należy zbadać, czy — i jeśli tak, to w jakim zakresie — wspomniany wyrok narusza jedność lub spójność prawa wspólnotowego.

Z powyższych względów Trybunał (specjalna izba przewidziana w art. 123b regulaminu Trybunału) orzeka:

1) **Należy poddać wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (izba odwoławcza) z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie T-12/08 P M przeciwko EMEA wyjątkowej procedurze ponownego rozpoznania.**

2) **Wyjątkowa procedura ponownego rozpoznania będzie dotyczyć kwestii, czy wyrok Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie T-12/08 P M przeciwko EMEA narusza jedność lub spójność prawa wspólnotowego, jako że Sąd Pierwszej Instancji jako sąd odwoławczy dokonał wykładni stwierdzenia „stan postępowania pozwala na wydanie orzeczenia w sprawie" w rozumieniu art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości i art. 13 ust. 1 załącznika do statutu w taki sposób, iż umożliwia mu to przejęcie sprawy do rozpoznania i orzekanie co do istoty, mimo że odwołanie, które do niego wniesiono, dotyczyło zbadania tego, jak odniesiono się w pierwszej instancji do zarzutu niedopuszczalności, i mimo że aspekt sporu, który został przejęty do rozpoznania, w ogóle nie był roztrząsany na zasadzie kontradyktoryjnej ani przed Sądem Pierwszej Instancji, ani przed Sądem do spraw Służby Publicznej Unii Europejskiej jako sądem rozpoznającym sprawę w pierwszej instancji.**

3) **Zainteresowani, o których mowa w art. 23 statutu Trybunału Sprawiedliwości, i strony postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich mogą w terminie miesiąca od doręczenia niniejszej decyzji przedstawić Trybunałowi Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich uwagi na piśmie dotyczące wspomnianej kwestii.**

Podpisy